

Art. 5. § 1. Sąd odwołuje warunkowe zwolnienie, jeżeli zwolniony popełnił w okresie próby nowe przestępstwo z tych samych pobudek lub tego samego rodzaju, co poprzednie, a wymierzono mu za nie prawomocnie karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

§ 2. Sąd może odwołać warunkowe zwolnienie, jeżeli w okresie próby zwolniony narusza zasady współżycia społecznego, w szczególności popełni nowe przestępstwo, choćby inne niż wymienione w § 1, albo jeśli nie wykonuje obowiązku nałożonego na niego w myśl art. 4.

Art. 6. W razie odwołania warunkowego zwolnienia nie zalicza się na poczet odbycia kary okresu spędzonego na wolności.

Art. 7. Karę pozbawienia wolności uważa się za odbytą, jeżeli odwołanie warunkowego zwolnienia nie nastąpiło w ciągu 6 miesięcy po upływie okresu próby.

Art. 8. § 1. O warunkowym zwolnieniu orzeka na posiedzeniu niejawnym sąd wojewódzki, w którego okręgu skazany odbywa karę. Na tym posiedzeniu sąd może wysłuchać skazanego oraz przedstawiciela administracji więzienia.

§ 2. W tym samym trybie sąd może orzec o oddaniu warunkowo zwolnionego pod nadzór oraz o nałożeniu na niego obowiązków przewidzianych w art. 4 bądź w postanowieniu o warunkowym zwolnieniu, bądź w odrębnym postanowieniu wydanym w okresie próby.

§ 3. Sąd orzeka na wniosek skazanego, jego obrońcy, administracji więzienia, prokuratora lub z urzędu.

Art. 9. Wniosek skazanego lub jego obrońcy o warunkowe zwolnienie, złożony przed upływem okresu trzech miesięcy od wydania przez sąd postanowienia o odmowie udzielenia warunkowego zwolnienia, prezes sądu może pozostawić bez biegu aż do upływu tego okresu.

Art. 10. § 1. O odwołaniu warunkowego zwolnienia orzeka na posiedzeniu niejawnym sąd, który udzielił zwolnienia, po wysłuchaniu w miarę możliwości warunkowo zwolnionego; w posiedzeniu niejawnym ma prawo brać udział również obrońca.

§ 2. Sąd orzeka na wniosek osoby lub instytucji wyznaczonej do sprawowania nadzoru nad warunkowo zwolnionym na wniosek prokuratora lub z urzędu.

§ 3. Na postanowienie służy zażalenie prokuratorowi i warunkowo zwolnionemu.

Art. 11. W razie odwołania warunkowego zwolnienia, nie można ponownie warunkowo zwolnić skazanego od odbycia reszty kary pozbawienia wolności, której odwołanie dotyczyło.

Art. 12. W stosunku do osób skazanych przez sądy wojскове właściwym do orzekania jest sąd wojskowy, w którego okręgu skazany odbywa karę.

Art. 13. § 1. Traci moc ustawa z dnia 31 października 1951 r. o warunkowym przedterminowym zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia wolności (Dz. U. Nr 58, poz. 399).

§ 2. Skazany, który do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wyróżnił się szczególnie sumienną i wydajną pracą, będzie warunkowo zwolniony najpóźniej, gdy pozostanie mu do odbycia część kary równa okresowi, w którym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wyróżnił się szczególnie sumienną i wydajną pracą.

Art. 14. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

135

U S T A W A

z dnia 29 maja 1957 r.

o zmianie dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym.

Art. 1. W dekrete z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. z 1949 r. Nr 46, poz. 340, z 1951 r. Nr 31, poz. 239, z 1954 r. Nr 25, poz. 93 i z 1956 r. Nr 54, poz. 246) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. 1. Ogólne wytyczne orzecznictwa arbitrażowego ustala kolegium arbitrażu Głównej Komisji Arbitrażowej na wniosek Ministra Finansów, Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej.

2. Kolegium arbitrażu tworzą: Prezes i wiceprezesi Głównej Komisji Arbitrażowej oraz 12 członków, powołanych przez Ministra Finansów na wniosek Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej spośród osób posiadających praktyczną znajomość orzecznictwa arbitrażowego i potrzeb uspołecznionego obrotu.

3. Kolegium arbitrażu podejmuje uchwały w składzie Prezesa lub wiceprezesa Głównej Komisji Arbitrażowej jako przewodniczącego i co najmniej 6 członków

kolegium. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów, a w razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

4. Kolegium arbitrażu ustala wytyczne po zasięgnięciu opinii zainteresowanych resortów i organizacji gospodarczych.”;

2) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. 1. Od orzeczeń Głównej Komisji Arbitrażowej oraz resortowych komisji arbitrażowych może być założona rewizja nadzwyczajna. Podstawą do rewizji mogą być wyłącznie zarzuty istotnego naruszenia prawa.

2. Do wniesienia nadzwyczajnej rewizji uprawnieni są Generalny Prokurator Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej oraz właściwi dla stron ministrowie, a w przypadku, gdy stronami w sporze są spółdzielnie, również zarządy właściwych dla nich naczelnymi organizacji spółdzielczych.”

3. Rewizję nadzwyczajną składa się do Głównej Komisji Arbitrażowej na piśmie w terminie zawitym trzech miesięcy od dnia doręczenia stronom odpisu orzeczenia.

4. Nadzwyczajną rewizję rozpoznaje Główna Komisja Arbitrażowa w zespole orzekającym, złożonym z 5 członków, pod przewodnictwem Prezesa lub wyznaczonego przez niego wiceprezesa Komisji.

5. Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej może wstrzymać wykonanie orzeczenia, na które została wniesiona nadzwyczajna rewizja."

Art. 2. Minister Finansów ogłosił w drodze obwieszczenia jednolity tekst dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o pań-

stwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. Nr 46, poz. 340) z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszej ustawy oraz z przepisów prawnych wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu, z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

136

U S T A W A

z dnia 29 maja 1957 r.

o zmianie dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej.

Art. 1. W dekrete z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. z 1951 r. Nr 36, poz. 279) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 pkt 3° otrzymuje brzmienie:

„3) spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe (rolnicze i miejskie)“;

2) w art. 2 skreśla się wyrazy „i gminne kasy spółdzielcze“;

3) po art. 18 podtytuł „3°” otrzymuje brzmienie:

„3. Spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe“;

4) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Art. 19. 1. Rolnicze spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe powołane są do finansowej obsługi:

- 1) indywidualnie gospodarujących rolników,
- 2) członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych,
- 3) gospodarki chłopskiej we wszelkich jej formach,
- 4) rzemiosła, drobnej wytwórczości i usług na wsi,
- 5) pozostałej ludności wiejskiej,

w zakresie ustalonym przez Ministra Finansów w porozumieniu z Centralnym Związkiem Spółdzielczym.

2. Miejskie spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe powołane są do finansowej obsługi ludności miejskiej w zakresie ustalonym przez Ministra Finansów w porozumieniu z Centralnym Związkiem Spółdzielczym.

3. W miastach i osiedlach, w których nie zostały zorganizowane miejskie spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe, obsługę finansową ludności miejskiej w zakresie rolnictwa, rzemiosła, drobnej wytwórczości i usług wykonywać mogą rolnicze spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe.

4. Spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe mogą korzystać z kredytów w ramach państwowego planu kre-

dytowego w bankach wskazanych przez Ministra Finansów. Banki te uprawnione są do kontroli działalności pożyczkowej spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych w zakresie udzielonych im kredytów.

5. Wysokość odsetek i prowizji od operacji czynnych i biernych spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych określa Minister Finansów w drodze zarządzenia wydanego w porozumieniu z Centralnym Związkiem Spółdzielczym.“;

5) art. 20 i 21 skreśla się;

6) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Art. 22. Przepisy art. 13 ust. 1—3 stosuje się odpowiednio do spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych.“;

7) w art. 23 wyrazy „gminnych kas spółdzielczych” zastępuje się wyrazami „spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych“;

8) po art. 24 dodaje się art. 24a w brzmieniu:

„Art. 24a. Przepisy art. 24 ust. 1, 4, 5 stosuje się odpowiednio do wkładów oszczędnościowych w spółdzielniach oszczędnościowo-pożyczkowych.“;

9) w rozdziale IV skreśla się podtytuł: „3. Przepisy o spółdzielniach kredytowych” oraz art. 35.

Art. 2. Traci moc art. 5 ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. o zmianie ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach oraz ustawy z dnia 21 maja 1948 r. o Centralnym Związku Spółdzielczym i centralach spółdzielni (Dz. U. Nr 65, poz. 524).

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

137

U S T A W A

z dnia 29 maja 1957 r.

o uregulowaniu spraw własności niektórych nieruchomości nierolniczych na Ziemiach Odzyskanych i na terenach b. W. M. Gdańska.

Art. 1. 1. Ilekroć w ustawie jest mowa o nieruchomościach bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć położone na Ziemiach Odzyskanych lub na terenie b. W. M. Gdańska, a nie stanowiące części składowej gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym:

1) domy jednorodzinne oraz dwurodzinne wraz z zabudowaniami gospodarczymi, gruntami, na których domy te zostały pobudowane, i należącymi do tych domów podwórzami, ogrodami lub sadami,